

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXIX

КВІТЕНЬ — 1979 — APRIL

Ч. 277

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo Lupul
130 Pilkington St.
Thorold, Ont. L2V 1B4

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
Alex Poszewanyk
5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed Ln.
Hopewell, N. J. 08525

L. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warren, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

В Австралії:

S. Krywolap,
Box 1586 M.
G. P. O. Adelaide,
S. Australia

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: В. ПЕДЕНКО

Редакція:

В. Вакуловський, Л. Ліщина,
М. Смик, Ю. Криволап,
В. Родак, А. Лисий, О. По-
шиваник, Л. Павлюк.

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine.
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Democratic Youth
Association.

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: V. PEDENKO
18 Henderson Ave.
Thornhill, Ont., Canada
L3T 2C0

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 7.50 доларів
Ціна одного примірника: 75 центів

В Австралії 5.50 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 55 центів

В Англії і Німеччині 6.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 60 центів (америк.)

В усіх інших країнах Європи 5.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 50 центів (америк.)

В усіх країнах Південної Америки 4.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 40 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журнала, за яке заплачено передплату.
За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 25 канадських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову; рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,
Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — П. Карпенко-Криниця, В. Дубина, Б. Лепкий, І. Багряний, Тарас Ско, М. Білокур. — С. Будко — Останні дні Олександра Олеся. Відозва комітету для будови пам'ятника Митрополитові В. Липківському. О. Горянка — Казка про братів. А. Лисий — І. П. Багряний. Л. Ткач — Тaborovi враження. О. Тишовницький — Ніж у серці свого народу. В. Р. — Наши таланти. Н. Сандул — До роздуму одумівцям. А. Юрінський — Каліфорнійські ясени. М. В. Стін — Скромний канадець. П. М. Престонець — Поклін в 15-ту річницю. З. К. — Свято Державності в Торонто. В. Р. — Музичний фестиваль.

Петро КАРПЕНКО-КРИНИЦЯ

Богдан ЛЕПКИЙ

ХРИСТОС ВОСКРЕС

Ні біль чужий, ні серця власного розпуха —
Сьогодні в день оцей, під відгук канонад,
Перед очима устають розп'яття муки,
Твій хрест і ніч зловіща й Гетсиманський сад.

Рекли: Сконай! В життя шляхів Тобі немає.
Раділи: Вмер, на віки смерті впав до ніг.
Та Ти воскрес, як правда завжди воскресає,
Воскрес і смертю смерть у мukах переміг.

О, чаша мук тяжких, терпіння невмолиме!
Нехай хрести підводять руки до небес,
Хай сад розп'яття ще стоїть, а ми кажімо,
Кажім: "Христос воскрес!" — "Воістину воскрес".

Василь ДУБИНА

НА ВЕЛИКДЕНЬ

Стара церковця на узгір'ї —
Мого містечка Божий цвіт,
Що і в житті печально-сірім
Щасливо дивиться на світ.

В ній сили б'ють непереможні,
В ній затишок від бур і гроз...
І кожну весну на Всеношній
Там появляється Христос.

Іого ми бачим на престолі
І відчуваєм в почуттях,
Він припиняє наші болі,
Він обнаділює життя.

А на світанку біля храму
Посвятим наші пасочки
І тепла радість буде з нами
І усміх соняшний легкий.

ПРИЧУЛИСЬ ДЗВОНИ В РІДНОМУ СЕЛІ

Неначе в ранній, опаленій млі
Причулись дзвони в рідному селі.
Летіла з вітром звуки завірюха,
А я стояв задуманий і слухав...

Ось перший подих рідної весни
І перші мрії, перші юні сни,
І перше в серці виплекане слово
Веснівкою розцвілося чудово.
Щоби здійснилось слово незабутнє

Пісень воскресних...
В минуле наше, а може й майбутнє
Гагілка перша, перший хоровід,
Розспіваний, розсміяний похід

Наче завірюха
Летіли звуки, я стояв і слухав,
Як же далеко ти дзвони грали,
А як глибоко в душу западали,
Ці срібні дзвони в рідному селі,
Що гомоніли в опалевій млі.

Ми розговіємося вдома —
Уся родина при столі,
І враз розвітється утома
І зникнуть зморшки на чолі.

Пливтимуть тумани, як гуси
По молодій траві у даль...
Христос Воскрес, моя матусе,
Моя ти радість і печаль.

Впаду в цей день я на коліна
І помолюся до небес.
Христос Воскрес, моя Вкраїно!
Христос воістину воскрес!

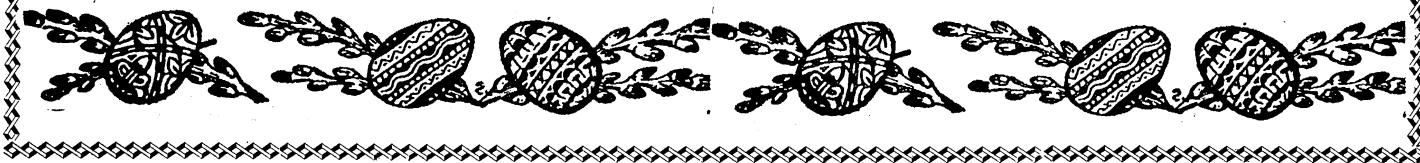
Чікаго, 1958 р.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З ВЕЛИКИМ СВЯТОМ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО
ВІТАЄМО

ОДУМІВЦІВ, НАШІХ ПРИХИЛЬНИКІВ, СПІВРОБІТНИКІВ,
ПЕРЕДПЛАТНИКІВ І ВСІХ УКРАЇНЦІВ В УКРАЇНІ
ТА ПОЗА НЕЮ СУЩИХ.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ ОДУМ-У
РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ "М. У."

Софія БУДКО

ОСТАННІ ДНІ ОЛЕКСАНДРА ОЛЕСЯ

Мій спогад про поета Олеся тісно в'яжеться із споминами про його покійну дружину, Віру Антонівну. Я згадую їх кожного вечора поруч із моями дорогими померлими батьками й (покійним) чоловіком. Та все ж таки думаю, що я повинна скласти свій низький поклін покійному Олесеві у 20-ту річницю його смерті.

Ще завчасно писати докладніший спогад про Олеся і його дружину — ще засвіжі могили... Уже тепер, коли б зафіксувати на папері всі разом пережиті чудові хвилини, то для тих, які не знали близче Олесів, могло б це здатися чимось найвінним, про що не варто писати. Проте кожний, хто частіше з ним перебував, в Олесеві бачив не тільки великого поета, але любив його щирим серцем за деликатність у поводженні з людьми, за мильй погляд його синіх очей, дотепні, але не дошкульні жарти, цікаво передані оповідання з його щоденного життя тощо.

Близче заприязнилася я з Олесем і його дружиною на початку 1936 року. Вже тоді він лікувався, спочатку від болів шлунка, а опісля серця. Лікарі радили йому їхати в Карлові Вари (Карсбад). За допомогою друзів він туди й поїхав. Надія видужання підкріпила його. Він вернувся бадьорий, радісний, хоч іще з пуделками пігулок, порошків та з рецептами на дальнє лікування. Проголошення самостійності Карпатської України влило в нього нові сили. Він забув про свою недугу, писав у захопленні, творив, укладав плани на майбутнє.

Та недовго тривала й наша радість — він тяжко переживав трагедію Карпатської України. До цього ще прилучилася непевність про долю єдиного сина Олега, д-ра геології, поета і невтомного борця за волю України, загально знаного під псевдонімом Ольжич; це все погіршило стан його здоров'я. Ще їздив щодня до міста, за звичкою пересиджував у каварні — у "своєму" куточку, ще писав, але деколи, як оповідав мені "його" кельнер, дивився десь у далечінь, аж цигарка, доторківши, припікала не раз йому пальці, тоді, мов зі сну, прокидався. Почали частіше докучати болі, і він вертався раніше додому. Ліки, що їх привіз із Карлових Варів, мало що помогали, і він, давнім звичаєм уживав соди і нагрівався гумовою грілкою з гарячою водою.

Олесь почувався найліпше серед друзів, що добре знали його, не мучили питаннями або перебільшеною пошаною, що хоч і була щирою, знесмілювала його.

Одного дня прийшов до Олесів їхній добрій друг, відомий лікар д-р Матушевський і побачив на столі приписані ліки проти недуги серця. Він схвильовано вигукнув: "Олександре Івановичу! — цього не заживайте... Тож це знищить вам печінку. На жаль, ця пересторога прийшла запізно, бо печінка вже була майже знищена.

Олесь не піддавався, ще їздив до міста, ще ловив рибку, хоч його здоров'я помітно підупадало. Лікарі наказували якнайменше вживати рідини,

але й це вже не могло спинити розвитку його недуги. Він передбачав свій близький кінець.

Кожного четверга я мала вільний день. Про те знали мої найближчі приятелі, що в четвер, у кожну пору, вони є бажані. Тож і покійний Олесь прийшов, як звичайно, у четвер, тільки цим разом уже вранці, біля десятої години. В очах його була якась, незвичайна для нього, меланхолія. Розпочав розмову, як ще ніколи досі, на релігійну тему. По хвилині перервав свої міркування словами: "Бачу, що вас це дивує, таж мені вже пора приправлятися в дорогу". Я здрігнулася. Він глянув на мене, усміхнувся і додав: "Уже більше як рік збираюся провідати моого друга, та у цю суботу напевно поїду туди". Це був останній четвер, що Олесь був у нас гостем...

Одним реченням: "Я хотів би ще один раз половити рибку" — Олесь переміг спротив Віри Антонівни, і справді, в цю суботу вибрався у досить далеку й невигідну подорож, потягом, за Бенешов, біля 100 км. від Праги. Того ж дня, надвечір, прийшла до Олесів, як майже щодня, їхня щира приятелька чешка, родом словенка, пані Марія Фабіян. Віра Антонівна висловила неспокій щодо подорожі свого чоловіка, бо попереднього дня він дуже скаржився на болі. Ми лишилися ще якусь годинку з Вірою Антонівною, попрощалися і пішли. По дорозі до трамвайної зупинки ми ще говорили про подорож Олеся і побоювання його дружини. Ралтом пані Марія схопила мене за руку й зупинилась. "Я туди поїду!... Чи ви знаєте адресу, куди він поїхав?" — запитала мене. Точної адреси я не знала, і ми вернулися на вулицю "За зеленов лішков" до Віри Антонівни.

Ділимось з українським громадянством сумною вісткою, що 15-го березня 1979 року в Блюмфілді (передмістя Детройту) на 69-му році життя від удара серця помер Голова Проводу Українських Націоналістів, член Митрополітальної Ради Української Православної Церкви в США

Д-Р ДЕНИС КВІТКОВСКИЙ

Дружині покійного Марії, синові Остапові, невістці Марті, сестрам в Україні і всім членам ОУН висловлюємо глибоке співчуття з приводу великої і передчасної втрати.

Покійному вічна пам'ять!

ЦК ОДУМ-У

Редакція і адміністрація "М. У."

Віра Антонівна спочатку стурбовано відмовлялася, потім хотіла дати гроші на квиток, і аж тоді, коли пані Фабіян запезнила її своєю щирою присягою: "На мов душі", що залізниця не коштує їй "ані галежа", бо вона як державна урядовка має річно дві подорожні задарма, тож матиме оказію хоч одну використати, тоді Віра Антонівна заспокоїлась і ніби то жартома відповіла: "На мов душі, йсте годна, буду лепей спат".

Пані Фабіян у неділю, першим ранковим потягом, поїхала туди. Біля 10-ої години була на місці і застала схильованих господарів, що збиралися якраз відвезти майже безвладного Олеся у найближчу лікарню у мале містечко за Бенешовом. Олесь не втратив пам'яті, але був таємноземлений, що беззаперечно дав би відвезти себе будь-куди. Ця енергійна жінка категорично запротестувала проти цього і заявила, що Олесь обов'язково треба завезти до Праги. Як відомо, це було в часі німецької окупації. Приділи бензини діставали, і то обмежено, тільки означені підприємства. Шофери амбулянсів мали наказ везти хворих до найближчих шпиталів. Вони одержували бензину тільки за підписом шпитального лікаря. Але й це не стримало пані Марії від її наміру, тим паче, що й Олесь зашепотів: "До Віри Антонівни!" Тепер уже й господарі зрозуміли слухність її домагання, — і розпочалося шукання, випрошування бензину, навіть літрами.

Тим часом приїхав лікар, дав хворому якихось порошків випити, а пані Фабіян увесь час не відступала від Олеся, що сидів у фотелі (він не хотів лягати). Нарешті, біля десятої години вечора, було вже стільки бензину, що шофер амбулянсу погодився повезти Олеся до шпиталю у Прагу. Цілу ніч пані Марія була при Олесеві. Ранком, перед п'ятою годиною, утомлена, прийшла до мене, щоб я обережно про все повідомила Віру Антонівну. Сама ж вона починала працю в установі о дев'ятій годині.

Для Олеся не було вже рятунку. На його бажання, Віра Антонівна збернулася до мене, щоб я залагодила справу виписки його зі шпиталю. Отож, Олександер Кандіба-Олесь помер... вдома.

Маємо завдячувати п-і Марії Фабіян, що Олесева могила знаходиться у Празі, а не десь на селі, що його похорон, як на тодішній час, був величний, і що останки його шляхетної дружини, Віри Антонівни, три роки пізніше (за відомостями з Праги) також складені в його могилу.

Над могилою (тепер також покійний) проф. В. Дорошенко прощався з Олесем словами: "На кого ти поглянув твоїми милими очима, той повік тебе не забуде".

Не забуду і я про вас, дорогі — пане Олесю і люба Віро Антонівно, до часу аж колись ми стрінемось.

Вічна Пам'ять!

ВІДОЗВА

Комітету для Будови Пам'ятника Митрополитові Василеві Липківському

ПОБОЖНІ БРАТИ I СЕСТРИ!

В 1978 році минуло сорок років, коли на советській північноросійській каторзі смертю мученика закінчив своє земне життя Перший Митрополит Відродженої Української Автокефальної Православної Церкви бл. п. Василь Липківський.

До десятків мільйонів замучених у советських таборах смерти ні в чому невинних батьків, синів і дочок України долунала була велична постать Первієрарха Української Автокефальної Православної Церкви. Невимовний біль проймає наше серце, коли згадаєш, що тлінних останків Небіжчика ніхто вже не знайде, бо не знати, в якій братській могилі вони перемішані з останками інших замучених, та й самі могили ті вже не існують. Кат подбав, щоб майбутня Вільна Україна не змогла знайти тілесні останки свого Митрополита і поховати його з честью і по Закону.

Однаке, для нас, християн, нема підстав для відчаю і безнадії: ми віримо і знаємо, що наш Митрополит, як і кожна людина, крім вмирущого тіла, має невмирущий дух. Той дух Митрополита ВАСИЛЯ не вмер, він живе і вічно буде жити в серцях нашого народу. В тих серцях родилася побожна думка побудувати пам'ятник Митрополитові Василеві Липківському в місці Божому, призначенному пам'яті по жертвах безбожної большевицької влади, яким є Православний Цвинтар

Св. Андрія у Бавнд Брукі, Нью Джерзі, у Сполучених Штатах Америки.

Щоб вволити волю народу, Дез'ятий Собор Української Православної Церкви в США, який відбувся в Філадельфії 9-12 жовтня 1977 року, під проводом Блаженнішого Владики Митрополита МСТИСЛАВА устами своїх представників-делегатів урочисто постановив:

"Вислухавши внесок Церковної Ради Митрополії про поставлення пам'ятника Першому Митрополитові Відродженої Української Автокефальної Православної Церкви бл. п. Василеві Липківському, Дев'ятий Собор Української Православної Церкви в США в глибокій пошані перед пам'яттю Великого Страдника за УАПЦ і Подвижника доби відродження Її, вважає, що спрага Цього пам'ятника мас першорядге церковне і загальнонаціональне значення і є священним обов'язком Української Православнії Церкви та Її вірних у вільному світі сущих. Тому Собор УПЦеркви в США схвалює покликати до життя Будівельний Комітет під головуванням Митрополита Мстислава, до складу якого повинні ввійти представники Церковної Ради Митрополії, Консисторії та по одному від центральних церковних установ, отримавши до цього Комітету ініціаторів із Об'єднання Демократичної Української Молоді.

У зв'язку з цим, Собор доручає Консисторії

виділити під пам'ятник відповідну його значенню площу при Церкві-Пам'ятнику Св. Андрія Первозванного в Базнід Бруку, США. Одночасно Собор уповноважує Будівельний Комітет збирати пожертви на побудову пам'ятника та своєчасно звітувати про прибутки і видатки Контрольний Комісії та Церковній Раді Митрополії нашої Церкви в США. Крім того, Собор уповноважує Будівельний Комітет звертатися з відзвами та закликами до Українських Церков в інших країнах та до українських установ і організацій про матеріальну допомогу для здійснення цього почесного задуму".

На виконання цієї постанови Дев'ятого Собору УПЦеркви в США Церковна Рада Митрополії на своєму першому пособорному засіданні, 27-го грудня 1977 року, до обраного Собором Голови Будівельного Комітету — Владики Митрополита Мстислава обрала ще таких членів:

Протопресвітер А. Селепину і Протопресвітера Т. Форостія від Консисторії, д-ра Д. Квітковського і проф. В. Завітневича від Церковної Ради Митрополії; Голову Управи Олександру Селепину від Головної Управи Об'єднання Сестрицтв; Голову Екзекутиви Алісу Сігуліч від Української Православної Ліги; д-ра Ю. Криволапа, проф. М. Сміка, інж. О. Шевченка, інж. І. Павленка та інж. П. Матулу від Об'єднання Демократичної Української Молоді.

Тепер цей соборно покликаний Будівельний Комітет звертається з благословення Блаженнішого Митрополита Мстислава до всіх українців-християн, розселених по цілому світу, з гарячим братерським закликом зложити спроможну для кожного пожертву для увіковічнення пам'яти

того, хто віддав душу свою за Україну і Ісуса Христову Церкву. Пам'ятаймо: цей пам'ятник буде символічним виявом нашої національної жалоби по замучених у совєтській незолі наших рідних і їх мільйонах мучеників, яких безбожний гнобитель скарав і продовжує карати живих. Не забувайте, що від суми наших пожертв залежатиме вартість і мистецьке завершення цього історично-го пам'ятника.

Всі пожертви на пам'ятник бл. п. Митрополита Василя Липківського просимо складати на конто Будівельного Комітету:

St. Andrew's Federal Credit Union,
"Metropolitan Lyapkivsky Fund" — # 670,
279 Main Street, So. Bound Brook, N. J. 08880, USA

Прийміть, Дорогі Брати і Сестри, нашу сердечну подяку за Ваші пожертви на це святе діло.

† **Митрополит МСТИСЛАВ,**
Голова Будівельного Комітету

ЧЛЕНИ БУДІВЕЛЬНОГО КОМІТЕТУ:

Протопресвітер А. Селепіна

Протопресвітер Т. Форостій

Д-р Ю. Криволап

Д-р Д. Квітковський

Проф. Завітневич

Олександра Селепіна

Аліса Сігуліч

Проф. М. Смік

Інж. О. Шевченко

Інж. І. Павленко

Інж. П. Матула

15 квітня 1978 року Божого

Український стіл в торонтській ратуші на Великден 1978 року.

Зліва: Варвара Антик, Софія Підлісна, Марійка Красиловець, Ганнуся Корець і пані Катерина Щербань.

Фото Ів. Корця

Ольга ГОРЯНКА

КАЗКА ПРО БРАТІВ

Давно чи недавно, близько чи далеко, проти неба на землі трапилась подія, про яку мені дідусь розповів, а я й вам перекажу.

Було це в давній країні, що влітку чи взимку купалася в ясному свіtlі.

Ранкове сонце вихопившись з-за обрію розсипало золоту луску на тихі озера і повноводні ріки, золотою повінню заливало пшениці та жита безкраїх степів. Розбризкувало золото на лісі й гори, а то й просто цебром виливало його на розімлілу землю. Все купалося в золоті. Снували заклопотані золоті комахи, золоті гарбузи й дині порозочувалися по балках, яблука та виноград налиті прозорим золотом ламали гілля, півень у золотому ковнірці, розпустили зеленавого хвоста, бурштиновим оком поглядів, чи всі бачать його красу? Навіть курява на шляхах гойдалася золотою наміткою.

І золотовійні соняшники не зводили очей з чарівного майстра, аж поки він, поквапливо хлюпнувши на землю рештки червоного золота, не пірнав у синій океан ночі.

Не минало сонце й людей: позолотою торкало їх своїм пензлем, запалювало золоті іскри в очах, а в серцях тепло й щирість.

І може тому одні сусіди звали ту країну золотою, інші — соняшною.

І жив там народ один, як велика родина, бо слухали одного батька й шанували одну матір. Ніхто не був скривдженій там — всі працювали в будень, відпочивали у свято й жили вільні на вільній землі.

Аж ось настав смутний час: — помер старий батько. Тужить матір над осиротілими дітьми: "Звідки ж тебе виглядати, де ж тебе шукати, в кого ж мені, сиротині, поради питати?"

Тужить, дітей до себе пригортає, а вони посхилили голови, слізози утирають. Поховали батька, посумували, а далі матір давай розважати, потішати та й до щоденної праці стали. Живий про живе дбає.

Живуть, працюють, свою матінку шанують, один одному допомагають. Як почули ж заздісні сусіди про те лихо, що спіткало соняшну країну, стали радитись, змовлятись, якби у тих сиріт добро іхнє відібрести, а їх у неволю завдати. Змовились та й посунули в золотий край, давай людей убивати та грабувати, добро їхнє вивозити.

Як один стали сини-соколи на захист батьківщини, билися з ворогами один проти трьох,

але не сила було встояти навалі й мусіли відступити, рідний край покидати.

Плаче бідна маті, найменших діток пригортаючи.

— На кого ж ви, сини мої, мене покидаєте з малими дітьми?...

— Не плач, мамо, не побивайся, — ми скоро повернемось. Підемо між люди в чужі краї, розповімо про кривду заподіяну нам. Чайже допоможуть нам правди домогтися, і самі ми навчимося, як з ворогом битися й перемогти його. Не журися, вороги не чіпатимуть тебе й дітей малих. Молись Богу за нас, а ми повернемось і визволимо вас.

Та й по конях! Знялась золота курява та й вкрила їх слід...

Не день, не рік і не два минули, а брати не вертаються визволяти матір, що зборніла з туги-журби, і менших братів, що зростають у неволі.

Не одна доріженька закурилася, не одну країну перейдено, різних борщів куштовано; та хіба чужа болячка болить кому? Отже, розповідали брати про свою недолю всяким людям, та мало хто їх слухав, хіба що якийсь зечев'я послухає, покиває головою та й позіхне... Інший, навіть, по плечу поклепає, мовляв, не журися! Пробували брати піснею своєю рідною зворушити серця. Багато охочих знайшлося послухати, але до сумного співу, танцю вимагали, щоб веселіше було. Отак брати й співали, й танцювали, й плакали, але допомоги так і не дістали. Навпаки, деякі дивувалися, навіть докоряли: "чудово, мовляв, співаєте, танцюєте, така гарна ваша країна, кажете а ви чогось по світу волочитеся, додому не вертаєтесь".

Як почули теє брати не раз, не два, то побачили, що марна їхня надія на чиюсь поміч, і треба назад вертатися, самим матінку рідненьку виручати.

Зібралися, порадилися, пришикували все, помолились та й рушили в путь-дорогу. Ідуть, аж ось перед ними великий темний ліс, по один бік від нього височезні гори, по другий — ріка глибока, а за ними — рідний край.

Стали брати радитися, як ім найкраще додому дістатися. Одні кажуть: "прорубаймо дорогу через ліс, так найкраще". Інші кажуть, що рубати ліс забарно: "краще підемо через гори — хоч виходити на них важко, зате з гори швидко побіжимо". А ще інші не згідні ані лісом, ані через гори йти, а вважають, що най-

легше їй найвірніше — побудувати міст на річці і так залюбки перейти на той бік. Стали брати сперечатися, кожен доводить своє, так і ніч їх застала. Поставили вони намети та їй отаборилися. Переночували, а як на світ благословилося, посвачувалися, росою чистою умислися, уже б і до роботи час, так ніяк до згоди не дійдуть. Кожен свою думку обстоює, ні з ким не годиться, вже їй до сварки доходять. Так і друга ніч найшла. На ранок знов згоди нема. А аж ось на третій день з-за лісу вітер повіяв, а з ним тужний голос долинув: "Де ви, сини мої любі, чом так забарились?"

Розпалені сваркою не всі брати той голос почули, але троє таки впіймали. Давай вони братів спиняти, мати, мов, нас кличе, доходімо швидше згоди та рушаймо її визволяти.

Але брати мов не чують, ще їй з них кепкують. Тоді вночі оці троє вирішили самі йти матір визволяти.

Поставали ранесенько та їй ну споряджатись у доріженську: нагостирили сталеві сокири, ліси прорубувати або човника змайструвати, щоб річки перепливати, чботи підбили цвяхами, міцний мотуз ізсукали, топірці пришикували, через гори переправлятися. Отже усе зробивши, помолилися та їй у путь-дорогу.

А інші брати дивляться їм услід та ще їй глузують. А тоді знову за своє, ніхто не хоче поступитись. Вже їй косуритися стали, ніби чужі, а не рідні.

Аж ось з-за лісу піднялася хмара диму їзграя вороня, дмухнув дужий вітер і приніс благання: "Діти мої любі, сини мої гожі, не боріться, поспішайте, мене від ката визволяйте". То матуся, ридаючи гукала, рятунку благала.

Як почули теє брати незгідливі, за серце той поклик їх ухопив — похнюпились засоромлені, що давно гаялись. А далі в один голос: — До праці, братове! Негайно вирушаймо!

Швидко зібралися, вишикувались і рушили. Та тільки щось воно незрозуміле сталося: Одні до лісу прямають, другі в гори рушають, інші до річки завертають. І знов колотнеча — ніяк не погодяться якою дорогою йти. Один одного завертають, один одному докоряють, і ніхто не рушив уперед. До самого вечора сварилися, сперечалися аж похрипли, дехто і з синцями вже ліг спати. Зрештою порішили розбитися на три загони і йти кожен своєю дорогою.

Переночували і ще сонце не зійшло взялися до праці. Одні пішли в гори, рівняючи гостре каміння та провалля засипаючи, аж руки їм кривавились. Другі гострими сокирами замшилі дерева рубають, болота непрохідні замощують — дорогу прокладають. А треті палі міцні в дно річки забивають — міст через річку лаштують.

Працювали ретельно цілий день, а як ніч срібний горох стала перебирати, лягли відпочивати.

А ворог злий перекинувся вітром північним, під наметами нишпорить, заздрощі у вуха насвистує. І хоч як брати потомилися, а заснути не можуть — думки бентежні не дають: "а що як брати іншого загону, справді, раніш нас підіспіють до матері, її вирятують, нас обмовлять, і вона всі добра батьківські їм віддасть. Це ж вони посядуть перші місця в краю, а нас, може, їй на поріг не пустять". І різні ще думки палили мозок, труїли братні серця.

Схопились брати потихеньку й поночі побігли руйнувати нишком роботу один одного: позакидали дорогу в лісі порозгортали провалля, каміння на стежках гірських вузеньких понавертали, палі з ріки повитягали, за водою пустили. І вже перед самим світанком потомлені звели очі на часинку. Прокинулись пізно, і кожен кинувся до своєї праці. Та лихо гірке! Все було зруйноване, цілоденна праця на марне пішла. Нічого не сказали брати один одному, та що їй казати — самі бо зробили таке, тільки лютъ затаїли в серці їй мовчкі взялися роботу направляти. А далі, що зроблять за день, за ніч зруйнують. Докоряють один одному, що не шанують матір рідну, не люблять край свій знедолений, забули братів своїх поневолених і багато ще різного пекучого говорили. А ворог задоволено руки потирає, похахикує та все нащіптує, все нашіптує...

Незабаром і до бійки дійшло. Наче вороги люті зчепилися, сопутъ, стусують один одного, вже їй кров зачервоніла на братніх руках.

Аж ось сліпуче сяйво випорснуло з-за лісу ѹ залило цілий світ щирим золотом: похилилися ліси і послалися м'якими килимами, розрівнялися гори ї лягли мости через ріки, громи переможного співу струснули повітря. П'ячули їого брати, підвели голови ї скам'яніли.

На високому престолі у сяйві сонця сидить ѹхня мати, усміхнена, помолоділа, якою давно її не бачили, перед нею брати ѹхні, що разом пішли матір визволяти, ворожі прaporи під ноги їй стелять, а народ дари багаті складає і могутнім співом Богу хвалу надсилає.

Кажуть, що їй досі ті брати незгідливі, закам'янілі стоять, і люди з цілого світу сходяться дивитися, як Господь карає тих, що не вміють у згоді жити.

А. ЛИСИЙ

Іван БАГРЯНИЙ

ІВАН ПАВЛОВИЧ БАГРЯНИЙ

У серпні 1978 року минуло 15 років від смерті надхненника і основоположника ОДУМ-у Івана Павловича Багряного.

Дуже шкода, що ми частіше відзначаємо жалібні дати, ніж такі, які мали б приносити нам задоволення і радість. Ще гірше, коли люди, які так багато заслужили на пошану і відзначення, дістають їх тільки після смерті. Так було і з Багряним.

Смерть є безповоротна, перманентна. Крокуємо до неї від першого дня нашого життя. Для одних цей шлях є довгий, для інших короткий. Для Багряного шлях був короткий, бо помер на 58-му році життя, зламаний потрійною хворобою: туберкульозою, діабетом, хворобою серця.

Залишив для нас велику письменницьку спадщину, різноманітну у своїх жанрах: повісті, поезії, драми. Написав багато публіцистичних творів та статтів на політичні чи суспільно-громадські теми. Започаткував газету "Українські Вісті", які продовжують іти далі ним вказаним шляхом.

В ОДУМ-і ми часто згадуємо І. П. Багряного. Але обмежуємося лише підкресленням його ролі, як ініціатора ідеї створення нової молодечої організації, тобто ОДУМ-у. Однаке це не все!

Ми всі знаємо, що в своїх творах Багряний відтворив сторінку історії України пореволюційного часу з усіма її жорстокостями та жахливими поневіряннями цілого українського народу. Ця сторінка, хоч і трагічна, є також героїчною доброю змагання української людини за своє національне "я" та й за збереження цілого народу взагалі. Багряний до кінця вірив в цю людину. Переглядаючи всі його твори, ми бачимо цю ідею мужності і незламності національного духа, вкладену в його герой. Герой Багряного — це молоді українці, люди тяжкої суворої долі, які переходят через нечувані жорстокі іспити життя, повні терпіння, небезпеки і нелюдського знущання. І, не дивлячись на ці жахливі випробування, герой Багряного не заломлюються, не трятуть свого національного обличчя, своєї гордості і гідності, а навпаки стають на боротьбу з системою, яка їх породила.

Це є провідною ідеєю Багряного. Загартована, мужня, віддана, патріотична українська людина. Вона зараз потрібна скрізь. В Україні і поза нею. В Україні вона є. Вона вийшла якраз з тих джерел, які передбачав Багряний в своїх творах і політичних публікаціях.

В цьому ми також відзначаємо виклик Багряного українській молоді. Бо таку українську людину потрібно також поза Україною. Багряний сподівався, що кузнецею такої молодої української людини стане ОДУМ.

ЛЮБЛЮ

Люблю

виходить вранці на могилу
І стріляти просто в "синю далечінь!"
Люблю, що тут і постріли без силі,
І не почути,

скільки не кричи.

Безмежна шир. Які барвисті груди
Спокійної праматінки Землі!
Мені укліндротяні перегуди,
Мені привіт підхмарні журавлі.

Стовпи — гінці далекої культури —
Тікають шляхом просто в білий світ.
На їхню арфу вітер трубадурить,
На їхню арфу —

вітер-трогладит.

Такий він славний розбушака-вітер!
Такий у мене мільй трубадур! —
Порозганяв геть-чисто всенікі звіти,
Перемішав

відгомони культур.

А потім тихо лащається на груди...
А сонце —

просто босе по землі!
Мені укліндротяні перегуди,
Мені привіт
підхмарні журавлі.

Люблю

виходить вранці на могилу
І стріляти просто в "синю далечінь!"
Люблю, що тут і постріли без силі,
І не почути,

скільки не кричи.

1926

**ВСЕОДУМІВСЬКИЙ
ЧЕТВЕРТИЙ З'ЇЗД
СТАРШИХ ВИХОВНИКІВ ОДУМ-У**
відбудеться
В ЧІКАГО, США
В дніях 13–15 квітня 1979 року
Господарем З'їзду буде Чікагська філія

Леся ТКАЧ

ТАБОРОВІ ВРАЖЕННЯ

Закінчилась школа. Прийшли літні вакації. Час їхати до табору: одумівського, пластового чи сувівського. Це вже залежить від уподобання і друзів. Ми, мами, пакуємо речі дітям і собі і теж їдемо до табору. Тати їдуть теж. Більшість з них поставить шатро для нас і вернеться додому. І швидко на нашім закутку — татівці (справді вона мусіла б називатися мамівкою) виростають все нові й нові шатра. Цього року їх як ніколи багато.

Спорядивши все, батьки через два-три дні їдуть до Мельборну чи Джілонгу, щоб там "поробити всю роботу коло хати", пояснюють нам. Але все це звичайно, баєчка, до якої ми звикли. Бо коли вертаємося після табору додому, вони розводять руками і кажуть: "Так відпустка швидко пройшла, нічого не зробили, хоч і не присідали".

І так, після їхнього від'їзду, у татівці залишається багато мамів. Насправді, коли подумати, ми більш дійсні члени організації ніж наші діти. Багато з нас їдуть до табору регулярно десять а інші двадцять років, поки всі діти не повірстають. А дехто їде напівть і після того. Ми відвідуємо всі ватри, співаємо всі молодечі пісні, сміємось з усіх їхніх жартів. Мокнемо, коли іде дощ, і печемось, як припале сонце. Турбуємося за своїх і не своїх дітей, коли щось їм бракує, або прихворіють і, звичайно, помагаємо на кухні. І не раз говоримо, що нам треба об'єднатися у гурток мамів і мати свої відзнаки і свій гімн. І я не знаю, де ще люди почиваються дружніше, як тут у таборі. Тож нас усіх єднає любов до дітей, турботи за них, і палке бажання, щоб наші діти провели час у своїм середовищі.

Швидко таборове життя змінює нас. Всі турботи лишаються позаду: в Мельборні чи Джілонгу. Скрізь чути сміх. Справді, сміємось з причини і без причини. День-два влаштовуємося на новім місці, а потім можна відпочити. Чоловіки вже наші від'їхали і маємо нагоду цілих сім днів не чути їхніх нарікань. Вперше за цілий рік, цілий день з ранку до вечора у нашім розпорядженні. І це не один день, а тиждень або й більше. Звичайно, про відпочинок ніхто і не думає. Треба побачитись з усіма: поговорити, довідатися всі новини, що сталися протягом року, а також і про ті, що ще мають статися. Це, можна сказати, свого роду семінар. Ви дістаєте інформації на всі теми і проблеми. Після табору ви почиваєтесь, як ходяча енциклопедія і знаєте все і вся: від сусідських борщів починаючи, і кінчаючи... справді, кінця немає всім вашим знанням.

Увечорі ми збираємося в чиєсь шатро. Біда тому, в кого воно велике. Бо там найрегулярніше відбуваються наші "збирки". До пізньої ночі їдуть співи і розповіді. На мої нарікання, що мені прийдеться, приїхавши з табору, готовувати радіопрограму, мої друзі, зовсім не співчувають.

А ти привези сюди магнітофон і кожного земчора записуй наші розмови. І ручаємося — цікавіших і більш інформативних програм ти не напишеш. Я згоджується з ними і погрожую, що на другий рік так і зроблю. Але це, звичайно, порожні погрози. Бо ніколи б не відважилася замислити всі їхні розповіді і анекdoti. Коли хтось розповідає якийсь влучний жарт і шатро аж хитається від нашого голого сміху, обов'язково чую вигуки: "Оде б дати на радіопрограму". — Що ви, — кричу перелякано, — хочете, щоб мене з радіостанції викинули!

Так проходять наші дні. Скажіть, де ще ви зможете за десять хвилин скликати до себе на каву весь Мельборн або й Джілонг? Лише це можливе у таборі. Дуже швидко всі власники великих шатер позбуваються своїх тістечок, а напевне під кінець табору кави і цукру. На такі вечериці часом ідемо з власними горнятками, а коли треба — приносимо молоко до кави і поповнення солодощів. Також я запримітила, що вже другий рік стали приїжджати молоді подружжя із дітьми. Тати удень присвячують час юнакам і новакам, а вечори проводять з власною родиною.

Одної ночі прокидаєся і чую співи. Невже, думаю, Новий Рік? Але ж ні — ще рано. Чути сміх, потім "многая літа" і знову пісні. Голоси все молоді. І як приємно чути, що співають все пісні свої, рідні, українські. Удень довідується, що то когось приймали до гуртка "Чорноморці". Одна старша жіночка нарікає, що не спала через них цілу ніч.

Пані, — кажу їй, — хто хоче спати, хай дома лишається. Сюди приїжджаємо не відпочивати, а поговорити, поспівати, поспілкуватися. Де ж ці молоді зможуть так усі зустрітися, пожартувати і разом весело провести час? І решта мамів підтримали мене.

Минає час, діти готуються до триденної прогулянки. Турбуємося й ми. В ці дні дивимося на небо, вгадуємо погоду. Нарешті, діти пішли. Залишається нам лише чекати і дивитися на хмари.

Помалу починаємо згадувати, що в Мельборні в нас залишилися чоловіки. І з кожним днем більше чекаємо їхнього приїзду. Перед суботою скликаємо конференцію і вирішуємо справу світової ваги: ліпити нам вареники, чи ні? Коли я вернулася з праці на кухні, кума ще здалека радісно загукала: "Дорогесенька, будемо завтра ліпити вареники". В суботу рано вся татівка зосунула на кухню. Бідний кухар тікає від такого "нашестя". Вся кухня аж гуде від сміху, розмов. Потім лунають пісні. Яких пісень ви тут не почуєте! Веселих, сумнійх, патріотичних, старих, нових, з усіх закутків України. Потім усі в кухні аж лягають від сміху. Це почали розказувати жарти. Я довго думала про те, якого б з них можна розказати по радіо і після довгих вагань відважилася таки переповісти те, що розказувала

моя знайома. Працює вона в крамниці довгий час і встигла познайомитися з людьми, що регулярно приходять купувати. Одною з них і була ця жіночка. Середнього віку, вона завжди приходила в суботу з трьома дітьми і любила поговорити. Одного разу під час розмови про дітей, вона почула нарікати, що діти не слухаються і вона має з ними багато клопоту. Старша дочка особливо мороки завдає: у чотирнадцять років уже хоче діувати! "І в кого воно таке удалося! Люди кажуть, що, мовляв, все залежить від виховання, але це неправда. От я, така добра мати для своїх дітей, говорить вона. Не п'ю, не курю, добре їх доглядаю. Правда, кожна дитина у мене від іншого чоловіка, але хто є ідеальний! Who is perfect?! Ні, перечить моя знайома, я не є perfect!

З того часу, коли у нас, щось у таборі не так, ми сміємося і вигукуємо "Who is perfect"!

Нарешті, коли здається, що ми не бачили наших найдорожчих цілу вічність, вони починають приїжджати до табору. Всі ми дуже за ними за сумували, але не признаємося. Дехто з чоловіків зявляється в п'ятницю, ну а більшість у суботу і навіть в неділю. Звичайно, мій коханий прибуває аж у неділю надвечір.

Після великої ватри з дітьми і цілого ряду парад, готуємося до Нового Року. Цим разом людей так багато, що розділяємося на декілька вогнищ. Ставимо надворі столи, зносимо іжу — чим багаті, тим раді. Запалюємо вогнище. Співаємо. Приходить дванадцята година! Бажаємо щасливого Нового Року. Навіть на Великдень не приходиться стільки цілуватися. Всі за час таборування стали рідині, близькі. Знайомих так багато, що забуваємося, чи цілувалися з тим симпатич-

ПОВІДОМЛЕННЯ

Повідомляємо передплатників "Молодої України", що з 1-го квітня ц.р. адміністратором журналу є пані Зіна Корець. Бажаємо їй успіхів.

ЦК ОДУМ-у і Редакція "М. У."

Адреса адміністрації залишається та сама.

ним дядечком, або тією жіночкою, чи ні! Приходять вітатися з інших гуртів, також не забуває нас команда табору.

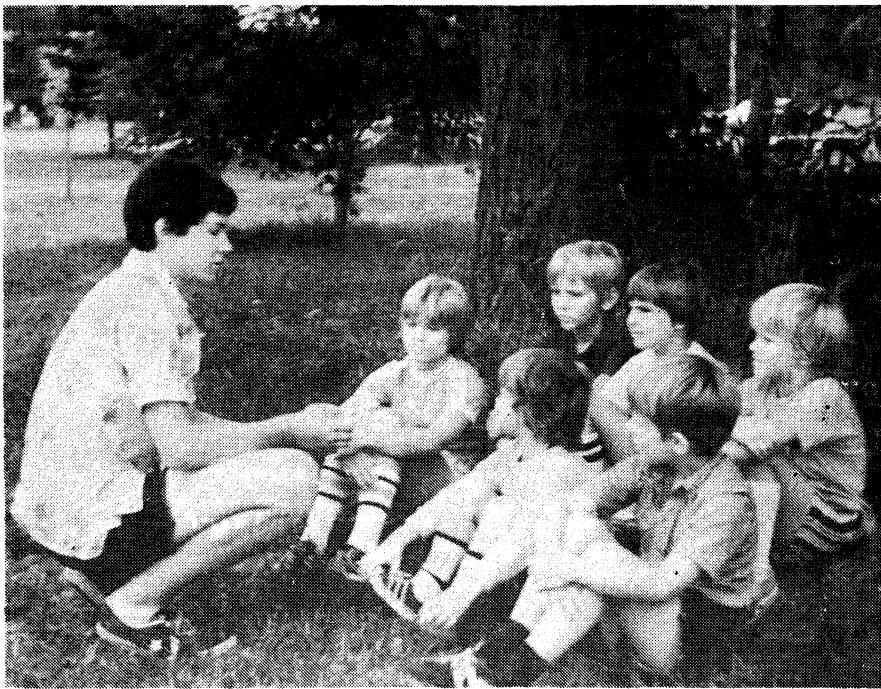
Мінає вже й друга година. Дехто вже хоче спати і йде до шатра. А ми якраз дістали охоту співати. По всьому лісі чути наші співи. Тоді соньки не витримують і вERTAЮТЬСЯ до нашого вогнища.

— Хіба за вами заснеш, пояснюють вони і пристають до наших співів. Ми сміємося і ще дужче затягуємо колядку. Вже всі й похрипли.

— Ну надобраніч, нам же завтра треба їхати на роботу, нарікають знайомі і йдуть спати. Гарна ніч! Велике вогнище! Нам ніяк не хочеться спати. Але щоб бути тихше — переходимо на анекdoti.

— Та ви ж хоч голосніше, щоб і ми почули, гукають ті, що збираються на роботу. Сміх і співи не стихають до ранку.

Цим описом я хотіла поділитися враженнями з табору. Звичайно, описати всього я не змогла, але коли вам не буде цікаво, чи щось не так, то вибачайте, бо, як казала жіночка: Who is perfect! Aye you?

Гурток "Чорноморці"
на виховно-відпочинковім
таборі ім. М. Грушевського.

Виховник Тарас Ліщина
дає гутірку про трави.
Оселя "Україна". Літо 1978 р.

Омелян ТИШОВНИЦЬКИЙ

НІЖ У СЕРЦЕ СВОГО НАРОДУ

У щоденнику "Америка" 31-го січня 1978 р. з'явилася редакційна стаття п. н. "Завдання молодих поколінь", в якій непідписаний автор описав загрозу та можливість національної загибелі нашого народу з тієї причини, що наша молодь, з невеликими виймками, масово і безперестанно винародовлюється, затрачує рідну мову та одружується з чужими і відстає від нас та пропадає для нашого народу. З тим описом можна погодитися, бо він правдивий, але не можна погодитися з висновком, начебто вина за той сумний стан падає виключно на наші молоді покоління. В дійсності винні в тому ми, старші, більше, чим вони, молоді.

Найважливішою причиною такого стану є масовий і безупинний приріст мішаних подружж. Тому Другий Світовий Конгрес Вільних Українців опублікував у своєму "Віснику СКВУ", Рік I, Ч. 2, "Звернення Другого СКВУ до українського громадянства у справі мішаних подружж", в якому є для нас всіх, а не тільки для молоді, ясні та конкретні і практичні вказівки, як можна й треба боротися проти приросту мішаних подружж та допомагати у закладанні українських родин.

Одна з частин того звернення закликає редакції українських часописів і періодиків включитися в боротьбу проти зростання мішаних подружж, поширювати ідею творення українських родин та поміщувати на цю тему не лише надсилені матеріали, але також редакційні статті. А як реагують наші редакції на той заклик? Поза малими виймками — негативно. Не передрукували навіть того ж звернення СКВУ, хоч його отримали з проханням помістити та не поміщують нічого іншого на цю тему. Ті, що видають крім українських ще й англійські сторінки і дістали англійський переклад того звернення СКВУ, не помістили теж і того перекладу. Отож як наша молодь і наш загал, що не дістасе "Вісника СКВУ", довідається про зміст Звернення СКВУ?

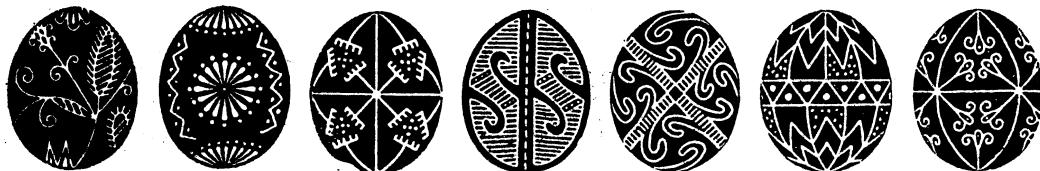
Інший уступ того звернення СКВУ закликає управи всіх українських організацій творити в них "Референтури української родини" для боротьби проти зростання мішаних подружж і для допомоги в закладанні українських родин. Є в нас багато організацій, що мають численні відділи в усіх країнах нашої діаспори. В управах тих відділів можна при добрій волі легко творити референтури із завданням освідомлювати молодь про шкідливість мішаних шлюбів. Це тим легше робити, що в пресі була інформація про готовість

"Мети" висилати кожній нашій організації, на її бажання, всі потрібні вказівки як творити і звести такі референтури. А як зареагували всі наші організації на той заклик СКВУ і на оферту "Мети"? Негативно і то у сто відсотках, бо як мені відомо, нема досі ніде ні одної такої референтури.

У ще іншій частині наша найвища громадська установа, якою є СКВУ, звертається до українських душпастирів з проханням про участь у боротьбі за українську родину та про підтримку "Мети" в цій боротьбі. Але, хоч "Мету" та її діяльність поблагословили Високопреосвященніші Митрополити наших обох Церков, хоч у Святому Письмі в кількох книгах є заборона мішаних подруж (Второзаконня 7:3, Евра 9:12, Неемія 13:23-25, Товит 4:12-13), хоч у книзі Буття 24:1-67 є опис Божої помочі в посередництві немішаного подружжя, хоч Четвертий Синод УКЦ ухвалив Постанову Ч. 41 проти мішаних вінчань, — не було ще в нашій пресі, як мені відомо, ані пасторських листів до мирян, крім Звернення Преосвященного Владики Олексія з Детройту 7. 3. 74 у справі мішаних подруж, ані виконавчих розпорядень до священиків згідно з Постановою Ч. 41 про мішані подружжя, так, що наше духовенство, поза малими виймками, стоїть все ще остронь боротьби за українську родину — основу існування та невмирущості українського народу. А це може бути і без сумніву є одною з причин, що багато наших церков щораз більше пустіє та що в них щораз менше нашої молоді.

Український католицький тижневик "Наша Мета" в Торонті помістив 12-го березня 1977 р. за англомовним часописом "Гловб енд Мейл" ч. 39.696 з 1-го березня 1977 таку заяву рабіна Мейра Готтесмана у Торонто: "Жид, який жениться з чужинкою, устромлює ніж у серце свого народу та приносить ганьбу й нечесть своїй родині". Так само українці і українки, які одружаються з чужими, устромлюють ніж у серце свого народу, є відбирають від нього всі прийдешні покоління їхніх нащадків. Але, чи ми, старші, не помагаємо нашим молодим людям устромлювати цей ніж у серце свого народу нашим ігноруванням звернення СКВУ і взагалі нашою майже неймовірною байдужністю та інертністю до тієї преважливої справи, від якої може залежати наше існування або наша загиbelь, як нації?

(Вісник СКВУ, листопад 1978)

НАШІ ТАЛАНТИ

На початку м. січня ц.р. в нашому місті Торонто, гостював Віктор Мішалов — молодий, талановитий бандурист і студент Сіднейського університету здалекої Австралії. Віктор отримав урядову допомогу від австралійського міністерства культури і мистецтва на продовження студій і вдосконалення гри на бандурі в місті Детройт, США.

Народжений в Сіднеї, Віктор грає на бандурі від 11 років. Його вчиз і заохочував Григорій Бажул, учень славного бандуриста Гната Хоткевича. В свою чергу Віктор вчитъ молодих бандуристів при Центрі Рідної Школи ім. кн. Ольги і з успіхом виступає по радіо і на телевізійних англомовних програмах. 18-літній студент відвідав міста Канади й Америки, де знаходяться ансамблі бандуристів з метою познайомитись з членами і зібрати матеріали про Гната Хоткевича та Зіновія Штокалка. Віктор цікавиться різними способами гри на бандурі, конструкцією бандур та історією кобзарського мистецтва. Він, разом з своїм дідусем, М. В. Мішаловим, видали книжку "Кобзарі-бандуристи XIX — початку XX століття та видають журнал "Бандура".

В Торонто, 13-го січня, Віктор Мішалов був присутній на пробі ансамблю бандуристів ім. Гната Хоткевича, познайомився з членами і виконав декілька народних інструментальних пісень. Члени з великою увагою і захопленням слухали пісні свого патрона — "Марш" і мелодеклямації "Я знов один" та "Рано спустилися" на слова Філянського.

У Джерзі Сіті (США) Віктор виступав на Святі Державності завдяки адміністраторів Школи Кобзарського Мистецтва в Нью Йорку — Миколі Чорному і також у Вінніпезі з Петром І. Китастим.

Любитель нашого народнього інструменту знає безліч пісень напам'ять і може грати довгі години без перерви. Тож бажаємо йому здоров'я, сили і багато успіхів у праці.

B. P.

ДО УВАГИ БАНДУРИСТІВ

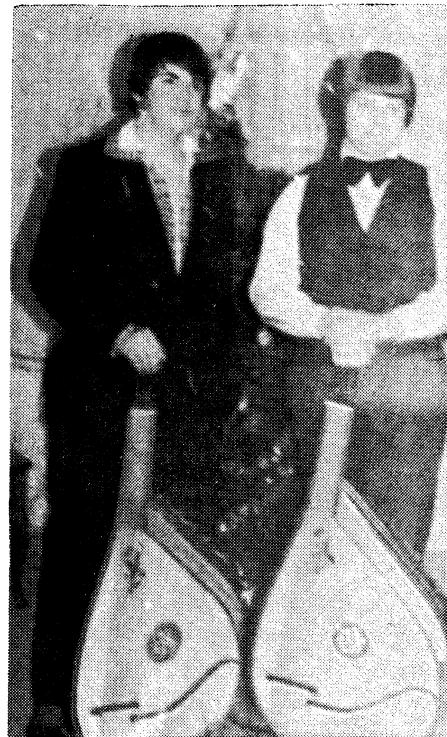
Якщо ви потребуєте чехол на бандуру, можете замовити його у нас.

Висилайте розмір бандури і 25 дол. завдатку. Повна ціна чохла 40 дол. За два тижні ви дістанете його.

Маю також тверду протекцію для струн.

Замовлення присилати на адресу:

Mr. W. MURNA
17179 Woodbine
Detroit, Mich. 48219, USA
Tel. 1-313-533-7197

Бандурист Віктор Мішалов з Австралії і Василь Корець — член ансамблю Бандуристів ім. Гната Хоткевича.

Торонто, 1979 р.

Фото Ів. Корця

● За крайокрай — це путівка для українців, що виносять на собі найбільший тягар у всіх зачинаннях протестаційних (діють ще недобиті гени гордого козацтва), але домагаються найменшої користі для себе.

Василь Стус, 1977

**

Ненависть негідника робить честь порядній людині.

БУАСТ

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у

"МОЛОДА УКРАЇНА"

з радіовисильні

СНІН НА ХВИЛЯХ FM 101

в Торонто

КОЖНОІ СУБОТИ

від 6:00 до 6:30 вечора

Керівництво:

Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.

Такої речі не існує, як бути
канадцем у більшій чи
меншій мірі

У нашій країні канадець є **канадцем** без отгляду на його чи її походження... незалежно від того, чи вони народилися у Канаді, чи емігрували сюди. В Канаді шануємо кожного, як людину, і поважаємо його расу, самобутню культуру, релігійні і духові цінності. Кожний канадець зискує від того, що він поєднає християнства та вклад у канадське життя всіх інших канадців. Власне завдяки цьому Канада велика країна! Ваш канадський уряд, шляхом своєї постійної політики благочинності, впроваджує і керує великим низком програм, спрямованих на те, щоб заохочити всіх канадців затримати їх культуру і з гордістю поділитися нею з усіма іншими канадцями.

Одним із завдань вашого Міністра Багатокультурності є забезпечення рівних можливостей і прав для **всіх** канадців, незалежно від їх етнічної чи культурної приналежності. Ваш Міністер Багатокультурності також допомагає забезпечити здійснення політики Багатокультурності в усіх сферах діяльності й у всіх програмах вашого канадського уряду. Завдяки

цьому Канада насправді багатокультурна країна. Ці тривалий благочинні програми канадського уряду борються за різноманітність усіх канадців і за їх рівність. Усі канадці **рівні**. Немає такого, як буди канадцем у більшій чи менший міри... завдяки нашій політиці благочинності.

Multiculturalism unity through human understanding

Honourable Norman Cañik
Minister of State
Multiculturalism

L'honorable Norman Cañik
Ministre d'État
Multiculturalisme

Наталка САНДУЛ

ДО РОЗДУМУ ОДУМІВЦЯМ

(Доповідь виголошена під час з'їзду Коша ОДУМ-у Канади, 20 січня 1979 р.)

Хочу поділитися з Вами, дорогі слухачі, моїми думками про те, які є, на мій погляд, в ОДУМі недоліки. Це є мої власні погляди. Багато з Вас може не погодитися зі мною, а може, ми разом знайдемо те, на що ми довший час закривали очі.

П'ятнадцять років тому батько привів свою схвильовану дитину в лави молодечої організації. Ця дитина зустрілася там зі своїми ровесниками, котрі належали до різних гуртків. Училися ці діти разом української мови, гралися, робили різні речі із матеріалів, котрі їм давали виховники, займалися спортом, маршували, співали народні пісні і т. д.

Літом, ця сама дитина відпочивала у таборі і там вона була без батьків, але під уважним оком виховника. Зустріла там багато дітей, з якими пробула в таборі два тижні. Приємно було там! Правда, інколи її і її ровесників карали за те, що вони не застеляли ліжка, бігали вночі, чи за те, що робили якісь збитки. За це вони чистили виходки, збирали сміття по таборі, коли інші купалися, чи мили посуд в кухні. Це все було їм цікаве.

Але дитина підростала. Замість досвідчених старших виховників, — появилися молоді, за якими треба було також пильнувати. Дитина це бачила і собі бешкетувала.

Прийшла осінь і треба було розпочинати раптом працю, але чомусь уже гуртків для старших дівчат і хлопців не стало. Правда, ми ще училися співати (деякі танцювати), а інші на інструментах грati. Спочатку, все було цікаве, пісні були наші, народні. Були концерти, і поїздки на концерти за містом. Часами, але вже рідше, зимою каталися санчатаами, всі раділи, молоді і старші.

Та вже прийшов час включитися в філійне життя. Але менше стало наших ровесників. Деякі (а їх було багато!) боялися на себе брати відповідальність, бо боялися робити помилки. А хоробрі, які взяли на себе відповідальність, мали багато добрих думок, але не знали, як їх узгіднити зі старшими. Тих, що старалися, старші називали радикалами, бо вони не боялися голосно висловлювати свої думки, з котрими старші мало що погоджувалися. Журилися ми, молоді: що нам дальше робити? САМІ ми сідали, думали і рішили, що нам треба заробити гроші, бо ТОП нам не дасть! В той час в нашій касі було не більше шестисот доларів. Ми влаштовували забави! Було багато забав, більшість успішні, а деякі не дуже. Надумали ми, що треба поновити членські внески, як колись було. Сіли ми перечитувати архіви минулих управ філій. Пробували нав'язати контакт із іншими організаціями: із іншими філіями, в Канаді і в Америці. Приходила до нас молодь, навіть мали понад 130 таких, що платили членські внески.

Але ми зауважили, що батьки нахмурилися. Ми робили новорічні забави. Молодь була, гости приходили, а потім побачили, що деякі наші "славні" критики надумали іздити в теплі сторони, чи самі влаштовували свої "гавс партіс".

Дорогі слухачі, чи ви бачите, куди мої думки линуть? Хто нас морально підтримував? Фінансово стояли ми добре, це ми знали, бо всі інші клітини ОДУМ-у раптом почали домагатися від нас різних пожертв, але ті, що любили нас критикувати, мало нам помогали.

Працювали ми рік, два, три, а старшого, сильного керівництва нам бракувало! Чому зупинилася наша наука? Влаштовували ми "вечірки". Молоді приходили, а старші не дуже цим цікавились, навіть вечорами про голод в Україні, чи вечірками, де показували фільми.

Поступово молодь почала розчаровуватися. Коли молоду філійну управу було запрошено на засідання, спочатку ми сиділи, слухали та засипали, бо нічого позитивного не було нам розтолковано, були тільки сварки, котрі нас не цікавили.

До праці прийшли інші кадри людей. Ми називали їх "політичними активістами". Політичні дискусії влаштовувалися на різні теми. Але, ми, молодь, були більш практичними. Що нам, одумівцям, поможет сидіння два, три дні чи голодування під радянською амбасадою, чи навіть кидання каміння? Багато чужинців не розуміють, чому ми це робимо і інколи вважають, нас дикунами. Ми могли б зробити більше користі, влаштовуючи демонстрації, на котрих розповідали б чужинцям про ціль демонстрації. На мою думку, демонстрація, которую ми мали перед "Сіті Гол" з участю всіх організацій, показала чужинцям, що український нарід на еміграції об'єднаний, а не розбитий на маленькі політичні групки.

Це я вам розповідаю, як я все бачила своїми молодими очима. Щоб дійти до нашої мети, ми мусимо оберігати нашу українську мову, бо як не будемо берегти нашу мову і звичаї, не вивчатимемо своєї історії та культури — за декілька років наші діти не будуть навіть знати, що таке українець, і нічого корисного для української справи не зроблять.

Учімо дітей рідної мови. Виховники мусять домагатися, щоб діти нею володіли, і самі не мають права вживати англійські слова. Діти завжди беруть приклад із старших.

Розглядаючи титул "виховник" чи "старший виховник", мусимо брати до уваги, чи та особа тепер працює в ОДУМ-і, і чи вона платить членські внески. Те, що хтось колись працював і'ять, десять років тому — це не враховується. Виховник, байдуже, в якій ділянці він хоче працювати, має бути кваліфікований працювати із дітьми, а

не те, що його батько хоче, щоб він став виховником. Було багато таких, що хотіли, чи ще хочуть працювати, а їх ніхто не запрошуував.

Не кожний, хто кінчив виховній табір, уже є виховник. Виховниками мусять бути тільки ті, що надаються на цю важливу працю.

З виховниками треба переводити засідання, семінари, треба вибирати найкращі методи виховання дітей. Мусимо сходитися із виховниками інших виховних організацій та ділитися з ними досвідом, може чогось корисного від них навчитися, чи вони у нас навчаться.

На бенкетах, на котрі молоді і старші запрошенні — треба мати таких промовців, котрі б захотили і одних і других, не тільки начитаних. Промови ліпші коротші і до діла.

Треба вчити дітей наших народніх пісень, не тільки патріотичних, що незрозумілі молодому вухові.

А тепер приходимо до дуже важливого питання. Де поділася та молодь, що була в нашій організації в перші роки її існування. Жменька її ще працює з невеликим захопленням.

Більшість відійшла, одні подружилися, вже працюють і ОДУМ-ом не цікавляться. Чим їх зацікавити? Як іх, уже навчених життєвим досвідом, знову привернути до праці з молоддю? Відповіді на це питання я не маю, бо й сама підлягаю під цю категорію.

Звичайно, є багато тем, котрих я не зачіпала, може вони виринуть під час дискусії.

Накінець хочу ще раз наголосити, що ми мусимо особливий натиск робити на вивчення телепрішнього положення українського народу на Батьківщині. Його трагічна доля і наш обов'язок допомогти йому, об'єднає нас в одну міцну родину, в якій пануватиме згода і бажання працювати для добра нашої організації.

Примітка редакції. Дуже цікаві і болючі питання порушила в своїй доповіді Наталка Сандул.

Радимо всім Управам філій ОДУМ-у обговорити цю доповідь на загальних зборах філій і про думки, які виринуть під час обговорення, написати нам. Ми радо помістимо їх в "М. У.".

Одумівська молодша група під час гри "Змагання до висот".

Зліва: Тарас Корець, Христина Янчик, Світлана Ліщина і Наталка Лебединська.

Торонто, 25 жовтня 1978 р.

Фото Ів. Корця

УВАГА!

УВАГА!

МОРСЬКИЙ РЕСОРТ

"VILLA MARIA"

209 E. Crocus Rd.
Wildwood Crest, N.J. 08260, USA
Tel. 1-609-522-9005

Винаймаємо помешкання з 1—2—3 спальнями, окремими кухнями і лазничками, а також окремі кімнати. Є спільна кухня, великі веранди, зелене подвір'я. Лише півтора бльохи до берега.

Ціни помірковані.

Усіх, хто хоче СПОКІЙНО відпочити, набратись сили та оздоровитись морським купанням і вигрітись на гарячому піску, ласкати запрошуємо.

Відкрито для гостей від 1-го червня до 1-го жовтня. У червні і вересні ціни зниженні. Більше вигод (за ту саму ціну) для тих, хто робить замовлення заздалегідь.

До 15-го травня пишіть або телефонуйте:

Mrs. M. HANINA
5506 Rising Sun Ave.
Philadelphia, Pa. 19120, USA — Tel. GL5-6841

Від 15-го травня — до Вайлдвуду.

ALEX ELECTRIC LTD,
ALEX SCHIDOWKA

Industrial — Commercial — Residential

London, Ontario

Tel: 439 - 6747

Наша сила у нашій різноманітності

Ми живемо у провінції, яка складається з різних етнічних груп.

Кожна етнічна група має свої звичаї, традиції, мову і культурну спадщину.

А ці речі збагачують і змінюють суспільство та роблять провінцію Онтаріо ліпшим місцем нашого проживання.

Уряд Онтаріо, усвідомлюючи собі суть етнічної різноманітності провінції, дотримується політики Багатокультурності.

Рівноправність для всіх

Урядова офіційна політика признає рівноправність усіх членів нашого суспільства. Ця політика гарантує кожному з нас забезпечення проти дискримінації в галузях праці, освіти, справедливості, розваг та інших форм людської діяльності, які спричиняються до кращого життя нашої провінції.

Послуги для всіх

Політика Багатокультурності Онтаріо гарантує кожному жителеві провінції можливість користуватися усіма видами обслуговування і вигодами, які пропонує уряд.

Цінування культурної різноманітності

Політика Онтаріо також признає, що культурні відмінності збагачують ціле наше суспільство, коли ми ними ділимось між собою.

З цією метою уряд заохочує кожного жителя нашої провінції зберегти свою культурну спадщину і мову та ділитися цією спадщиною з іншими громадянами провінції.

Якщо бажаєте одержати брошуру і точніші інформації про політику Багатокультурності Провінції Онтаріо, то пишіть до:

Multicultural and Development Branch
Ministry of Culture and Recreation
77 Bloor Street, West, 5th Floor
Toronto, Ontario, M7A 2R9

Ontario

Reuben Baetz,
Minister fo Culture
and Recreation

William Davis, Premier

Маркус ВАН СТІН

СКРОМНИЙ КАНАДЕЦЬ

(Канадська сцена) — Нарешті, на телебаченні можна буде побачити пригоди одного з найвидатніших канадців, що брали участь у другій світовій війні. Американська телевізійна сітка eHBiCi закінчує роботу над шестичастинною серією телефільмів, в основу яких покладено воєнні переживання і подвиги сира Вільяма Стівенсона. Поряд з тим, у Великобританії і Сполучених Штатах буде випущено про нього на початку цього року кінофільм.

Сер Вільям Стівенсон — це канадець, якому прем'єр-міністер Вільям Черчіль доручив 1940-го року очолити Відділ Координації Британської безпеки, через який британська військова розвідка співпрацювала з американською і через який Черчіль мав постійний зв'язок із президентом Рузельтом.

Вільям Стівенсон народився у Вінніпезі 1896-го року. Він був сином власника лісопилки, який добровольцем пішов на війну і загинув у Південній Африці під час війни 1901-го року. Ще хлопчиком Вільям Стівенсон захоплювався технологією, а зокрема електронікою, потенційні можливості якої у той час час щойно розкривалися. Не мавши і 12-ти років, Вільям Стівенсон винайшов свою власну азбуку Морзе і навіть винайшов удосконаленішу систему. Зразу ж, після закінчення середньої школи, він пішов на війну і служив зв'язківцем у канадських військових з'єднаннях. Коли йому було 19 років і він був у той час в окопах у Франції, Вільям Стівенсон був підвищений до чину капітана. Перейшов дві газові атаکи, після чого його визнали за непридатного для військової служби, тобто за довічного каліку. Але це не був кінець бойової кар'єри Стівенсона. Пройшло кілька місяців, і він уже був бойовим пілотом Корпусу королівського летунства. До кінця війни він збив 26 ворожих літаків, і крім цього, здобув собі славу за свою винахідливість. Через те і звернув на нього увагу начальник Британської військової розвідки.

Про його подвиги під час другої світової війни написано дві книги. Одна з них — це "Скромний канадець". Автором її є британський письменник Мантгомері Гайд. Другу книгу написав канадець Вільям Стівенсон (не родич героя) і назвав її "Людина, яку звуть безстрашною". Цю другу книгу можна тепер купити в книгарнях у м'якій обкладинці.

Можливо, що найбільшим його воєнним подвигом було те, що він здобув ключ до шифру нацистів (коду нацистів). Це дало можливість союзникам завжди випереджувати Гітлера на один крок. Стівенсон переконав також президента Рузельта утворити Відділ Стратегічного Обслуговування, який став першим американським шпигунським агентством. Саме із цим агентством і утримував протягом усієї війни свої зв'язки Відділ Координації Британської безпеки.

ВЕЛИКОДНЄ ПОБАЖАННЯ

З нагоди великих свят Воскресіння Христового вітаємо Нескорений Український Народ на Рідних Землях, його одержимих борців за правду, волю і справедливість як для свого народу, так і для всього людства.

Вітаємо Українську Спільноту в діяспорі і проводи її церковних, політичних і громадських організацій та установ.

Нехай Воскресіння Христове сповнить нас надією остаточної перемоги добра над злом, правди над неправдою, життя над смертю.

Нехай істина Христової перемоги скріпить нашу віру, сповнить нас радістю та переконанням, що наспіє день Воскресіння нашої Батьківщини.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Президія Секретаріату
Світового Конгресу Вільних Українців

Стівенсон здобув також деталі нацистського пляну виробництва атомної бомби і зумів саботувати здійснення того пляну. Він зумів вивезти геніяльного ядерного фізика Нільса Бора із Данії і дати йому можливість працювати для британсько-американської групи учених, а не для нацистів.

Стівенсон удостоївся на закінчення війни лицарського звання (найтгуд) й одержав найвищі ордени Великобританії, Франції і Сполучених Штатів, однак з невідомих причин усі спроби добитися й того, щоб йому вручили ще й Орден Канади, — не увінчалися успіхом. Тепер йому 84 роки і він живе спокійно на Бермуді.

З ОДУМІВСЬКОГО ЖИТТЯ І ПРАЦІ

АКСІОС! АКСІОС! АКСІОС!

В неділю 18-го лютого 1979 року в осередку Української Православної Церкви в США, Їх Блаженство Владика Мстислав, Митрополит УПЦеркви в США, рукоположив в сан пресвітера о. диякона Євгена Криволапа, вибуховника Юного ОДУМ-у. Вітаємо о. Євгена в рядах працівників Христового Виноградника та бажаємо йому успіхів у праці для добра українського народу та його Св. Української Православної Церкви.

Друзі-одумівці

ПОКЛІН В 15-ту РІЧНИЦЮ

1978 рік для демократичної молоді був роком віддавання пошани основоположникові ОДУМ-у сл. п. І. П. Багряному, що відійшов у вічність 15 років тому.

Організована в ОДУМ-і молодь ці сумні роковини відзначила рефератом з висвітленням діяльності великого сина українського народу як політика, поета, письменника і мистця, який близьку чим розумом політичного аналітика передбачив події, що відбуваються тепер в СРСР.

В усіх країнах, де тільки живуть українці, вшанували його дійсні патріоти: в церквах відправлено панахиди, а на академіях висвітлено його небуденну постать. А в країнах, де панує демократія в лапках, патріоти України згадували його "не злим, тихим словом" та присягли своєму народові, що ідеї, за які боровся покійний, будуть здійснені його нащадками в скорому майбутньому.

В місті Престон (Англія), де живе невелика громада українців, 10 грудня 1978 року була влашто-

вана академія, присвячена сл. п. І. П. Багряному.

По Службі Божій о. прот. М. Пишиненко відправив панахиду за спокій його душі та виголосив проповідь, присвячену Івану Павловичу. Він сказав, що український народ втратив великого християнина, який у своїх творах виводив Св. Церкву як один з важливих чинників у боротьбі проти всякого зла, що походить від різних захланих ворогів нашого народу. На останку закликав вірних перейти до залі СУБ, де відбудеться академія.

Академію відкрив голова осередку ОДУМ-у Е. Е. Погибко та попросив присутніх вшанувати сл. п. І. П. Багряного однохвилинною мсвчанкою.

Реферат англійською мовою зробила пані Оля Погибко, яка яскраво окреслила для англійців його працю в обороні не тільки свого народу, а цілого вільного світу. Реферат українською мовою прочитав п. О. Перетятько. Він говорив про політичну діяльність Івана Павловича, полум'я-

ного борця за права свого народу та згадав про його діяльність в усіх ділянках еміграційного життя, в тому числі і в ОДУМ-і, почесним головою якого він був.

Після реферату молоді одумівці Е. Е. Погибко і П. Данилюк виконали п'ять патріотичних пісень на акордеонах.

Далі промовляв о. прот. М. Пишиненко про літературну творчість І. Багряного, особливо спираючись на невеликі книжечки "Чому я не хочу повернутись "на родину"? Ця мала книжечка — це та зброя, що визволила сотні тисяч від рапатріїї до СРСР, де їх чекали муки і смерть. Але минуло горе, і ми забули про минуле. Вся літературна творчість І. П. Багряного присвячена обороні українського народу, вона яскраво показує, яким шляхом піде визвольна боротьба нездоланої душі хово нашої батьківщини. Особливу увагу промовець приділив його пророцтву. Всі ми пам'ятаємо оту війну скіタルців, у якій змарновано багато сил і часу. І ми ще пам'ятаємо несамовитий бій (не кулі свистіли, а вікна бряжчали та цегла гупала в хати), коли І. П. Багряний проголо-

Хор "Бурлака" і ансамбль бандуристів ім. Гната Хоткевича під час виступу в Мессі Гол на Святі Державності і Соборності.

Торонто, 28-го січня 1979 р.

Фото П. Родака

СВЯТО ДЕРЖАВНОСТИ В ТОРОНТО

Західами Комітету Українців Торонто, Канади, в неділю 28-го січня 1979 р., точно в 3.30 годині по полусліні відбулося Свято Державности і Соборности України в одній з найбільших заль Торонто Мессеї Гол.

Врочистості імпрези, додавала велика участь молоді в концерті, а ціла концертова програма була добре підготовлена та по-мистецькому виконана. Особливо був зворушливий монтаж "За державу", в якому брала участь молодь організацій ОДУМ-у, Пласти і СУМ-у. За це належиться велике признання артистові В. Довганюкові за підготівку. Пан Довганюк особливо

дякував одумівцям за численну участь в цім монтажі.

Співачка Марійка Чолій з Монреалю своїм ліричним співом чарувала слухачів. Їй пригравала Л. Кузьменко.

В першій частині мистецької програми виступив наш ансамбль бандуристів ім. Г. Хоткевича (кер. Валентина Родак) акомпануючи пісні: "Пісня про Олексу Довбучовічому хорові "Бурлака" дві ша" Б. Крижанівського і "Бандуристе, орле сизий" Я. Орлова. Заспівував С. Кривенький. Диригував Остап Брезденев. Хоч наші бандуристи ще досить молоденькі, але виконання було добре. Для більшості з них, був це

сив тезу, що кадри будівництва української держави знаходяться під егідою КП(б)У і комсомолу. Ми сьогодні бачимо на власні очі, що він мав рацію, хоч то було висловлене багато років тому.

Кожен з нас бачить, які потрясаючі зміни відбуваються: ті, що вчора мали партквитки, сьогодні стають справжніми борцями за долю України, а багато з них у тюормах і концтаборах. А тому І. П. Багряний, який висловив те-

зу про кадри, що визволять Україну, заслуговує на проголошення його національним пророком. Ці слова отця витиснули слози не в одного з присутніх.

Вірш, присвячений "У. В.", про декламував п. О. Перетятько. Місцевий хор в супроводі акордеонів проспівав "Пісню про Ю. Тютюнника", "Лети, моя думо вечірня" та "Я сьогодні від вас відіїджаю". Академію закінчено національним славнем.

П. М. Престонець

перший виступ на великий сцені перед численною публікою. На гарно удекорованій сцені з великим синьо-жовтим прапором з написом 1918-1919 виступив хор "Бурлака" в малинових козацьких жупанах, а бандуристки в довгих синіх спідницях і біленьких блузках з синьою вишивкою. Це чудову картину доповнив лицар — диригент у білому жупані і чоботях. Програму закінчило виступом загаданого хору в супроводі оркестри під дир. О. Брездена.

Щира подяка належить голові хору, п. М. Галюкові та управі за запрошення ансамблі бандуристів ім. Гната Хоткевича акомпанювати, а диригентові, пан Остапу Брезденеві за гарну співпрацю під час проб та чудове відношення до дітей. Думаю, що це не останній спільній виступ.

Свято показало, що старші і молодь таки можуть разом співпрацювати, якщо є бажання. Про концерт були деспиши в таких часописах: "Новий шлях", "Вільне слово", "Наша мета", "Томін України" та інші.

Передруковуємо уривки з "Нового шляху" з 10. 2. 1979 за лідписом в. с-кій.

"Слід підкреслити, що ця комбінація виконування хором пісень в супроводі ніжних бандур чи грумучої оркестри дуже вдала і залишила у слухачів незатерте враження. Хор музично росте і з кожним своїм виступом засвідчує про наполегливість у праці над культурою пісень та іх свіжим добором.

Словом, без кайдання, концерт був на висоті і розкриває правду, що мистецькі сили Торонто та организатори відзначування різних річниць, якщо докладуть неперссічних зусиль, можуть добитися не абияких успіхів.

Цьогорічне свято Державности мало будуючий вплив та викликало оптимізм, що в нашій спільноті росте свідома українська невідклична зміна".

З. К. (Торонто)

Батьки!

Матері!

Чи Ви вписали своїх дітей до ОДУМ-у?

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

До Ред. Колегії
журн. "Молода Україна",
Торонто, Онт.

Високоповажані панове!

У 273-му числі журналу "Молода Україна", на стор. 21, поряд з фотом П. Гурського, в замітці про нього, авторства О. Шевченка, є такий вираз: "...Ми ГОРДУЄМО тобою, Павле, як і кожним одумівцем..."

Я не знаю, хто редактує мовно журнал, але, очевидно, ні шан. автор замітки, ні мовний редактор (чого я не можу припустити) не розуміють значення слова "гордуюмо". Тому, раджу їм заглянути до словника, щоб перевіратися, що українське слово "гордуюмо" означає: "дивимось на тебе з презирством" або: "зі зневагою".

Отже, обидва вони накликали на себе дуже неприємну річ, яку можна буде виправити лише прилюдним вибаченням перед П. Гурським і всіми одумівцями, якщо вони справді не гордують ним, ні одумівцями.

Т. Х.

15 січня 1979 р.
Фльоріда

**

Шановний Пане Т. Х.!

Не все, що ми друкуємо в "Молодій Україні", перевіряє наш мовний редактор, який живе далеко від Торонто. Не перевіряє він і статті п. О. Шевченка, який, як Ви пишете, накликав на себе неприємну річ.

Скориставшись Вашою порадою, ми заглянули в Словник української мови, видавництва "Наукова Думка", Київ 1971, том II-й і на ст. 128 знайшли потрібне нам слово з таким поясненням: **Гордувати**, -**ую**, -**еш**, недок. 1. Відчувати гордість (у 2 знач.), бути гордим. **Ти гордусь своєю красою...** Пишним станом, густою косою, Чистим мармуром білих плечей (Щог., Поезії, 1958, 283); (Хомз): **Я гордий, бо є чим гордувати** (К.-Карий, 11, 1960, 204); Вихвалити кого — що-небудь або хвалитися чим-небудь; хвастати. I батько і мати гордували своїм сином, хвалили дома, хвалили в людях (Мирний, IV, 1955, 35); (Маруся): **Ще й лихословили мене та гордували перед усіма, що звіз з ума!**... (Кроп., I, 1958, 98). (2) Зневажливо, звисока ставиться до інших, бути пихатими, заро-

зумілими. — Та все супітися, та все гордус, і говорити з людьми не хоче (Барв., Опов. 1902, 149). (3) ким, чим. Ставитися до кого, — чого-небудь зневажливо; нехтувати ким, — чим-небудь — Не вернуся — забарюся: **Гордусь ти мною** (Укр. лір. пісні, 1958, 75); **Чого ти мною так гордусь, Чому ти слів моїх не чуєш, Коли тобі вклоняюся я?** (Павл., Бистрина, 1959, 195); (Круста): Ні, друзі, не гордуйте цим вином. (Л. Укр., II, 1951, 400).

Отже, в поясненні є і згадані Вами презирство та зневага, але також і вихвалення батьком та матір'ю свого сина, які, ми думаємо, не мали ніякого презирства до нього.

Може в цьому вихваленні, як це зазначено у першому поясненні приміткою (у 2 знач.), і є певне зневажливе ставлення до інших, та все ж батько і мати (і це є головне!) гордилися своїм сином так, як і п. Шевченко гордиться паном Гурським.

Звичайно, ліпше було б замість слова **гордувати** вжити слово **гордитися**, яке також має дві значення. Перше з них — це відчувати задоволення від чого — чи кого-небудь, а друге — зневажливо, звисока ставитися до інших, бути пихатим, зарозумілим. Перше значення і мав на увазі п. О. Шевченко, хоч і вжив слово **гэрдусмо**.

КОМАНДА ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-У
повідомляє, що
ТРИНАДЦЯТИЙ ТАБІР ВИХОВНИКІВ
відбудеться
від 30 червня до 14 липня 1979 р.

на одумівській Оселі "Київ"
в Аккорд, Н. Й., США

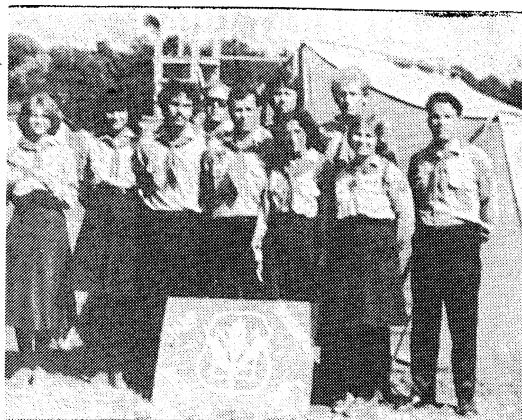
За інформаціями та аплікаціями звертатися до 9-го червня місяця, ц.р., до місцевих філій ОДУМ-у, ТОП-у або на адресу писаря Команди Виховників, О. Шевченка:

ODUM Councilors Camp
c/o O. Shevchenko
505 Rolling Hills Rd.
Bridgewater, N. J. 08807, USA

**ВИХОВНО-ВІДПОЧИНКОВИЙ ТАБІР
ЮНОГО ОДУМ-У В КАНАДІ**

відбудеться цього року
від 22-го липня до 4-го серпня
на одумівській Оセルі "Україна"
Дорчестер, Онт., біля Лондону, Канада.
За інформаціями та аплікаціями
звертатися:

ODUM CAMP
26 Sanderson Road, Rexdale, Ont. M9V 1C7
Tel. 742-3181

КОМАНДА 12-ГО ТАБОРУ ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-У

Зліва: Орися Завертайло — асистент; Віра Павленко — асистент; Андрій Шевченко — 2-й заступник коменданта; Володимир Коновал — обозний; Віктор Педенко — комендант; Микола Фурсик — асистент; Олена Багнівська — старша бунчужна; Юрій Криволап (мсл.) — старший бунчужний; Лариса Яскевич — писар; Олексій Шевченко — писар постійної команди Табору Виховників Юного ОДУМ-У.
Відсутня на знимці Віра Коновал — 1-й заступник коменданта.

Оселя "Україна", червень 1978 р.
Фото Ю. Криволапа (мол.)

ТАБОРИ ОДУМ-У

в літнім сезоні 1979 року

оселя ОДУМ-У "КИЇВ", Аккорд, Нью Йорк

- а) Відпочинково-виховні табори — від 14-го липня до 4-го серпня
- б) Мандрівничий табір для юнацтва — від 4-го до 11-го серпня
- в) Табір гри на бандурі — від 11-го до 25-го серпня
- г) Табір II-ої одумівської проби — від 25-го до 30-го серпня

МІННЕСОТА — Виховно-відпочинковий табір від 29-го липня до 11-го серпня,

Сіблей Стейт Парк у штаті Міннесота, США.

За дальшими інформаціями про літні табори треба звертатися до місцевих управ ОДУМ-У.

ОДУМІВСЬКИЙ КОНЦЕРТ У ТОРОНТО

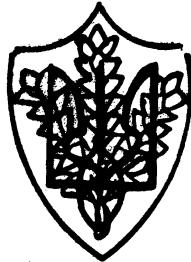
відбудеться

в авдиторії "Сентрал Текнікал" школи, при 725 Бетирст вул.
(вхід до авдиторії з Harbord вул.)

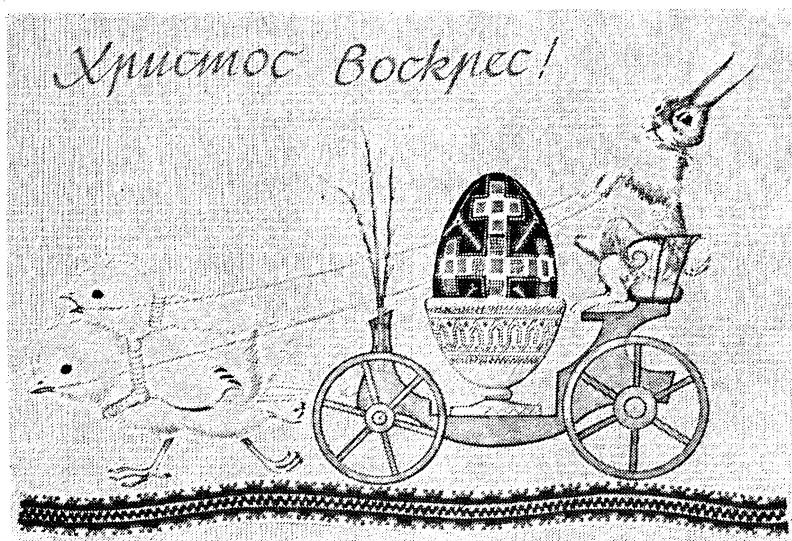
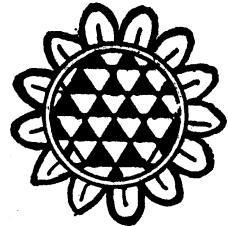
в неділю 6-го травня 1979 р. о 4-ій годині по пол.

УЧАСТЬ БЕРУТЬ: ансамбль бандуристів ім. Івана Котляревського, філія Ст. Кетерінс, керівник — **Оксана Метулинська**; ансамбль бандуристів ім. Гната Хоткевича, філія Торонто, керівник — **Валентина Родак**; танцювальний ансамбль "Веснянка", керівник — **Микола Балдецький**; як також менші мистецькі групи та солісти.

ЗАПРОШУЄМО УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО
ПІДТРИМАТИ МОЛОДЬ!

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Малюнок Б. Доманика

**ХРИСТОС ВОСКРЕС!
З РАДІСНИМ СВЯТОМ ВЕЛИКОДНЯ
ВІТАЄМО ЧИТАЧІВ СТОРІНКИ ЮНОГО ОДУМ-У.**

НАПИШУ Я ПИСАНКУ ДЛЯ МАМИ
Маленькій Наталі Н.

Напишу я писанку для мами,
Намалую візерунки й мережки,
Всередині хрест святий поставлю,
А навколо пишній квітки.

Мама стиха так до мене: "Доню,
Квіти — радість то велика і любов,
Хрест — найперше то страждання,
Терпеливість і пролита кров..."

Хрест, моя ти доню,
Це вінок терновий, біль тяжка,
Хрест — це дорога Правди,
На яку Христос нас заклика.

Тож малюй, якщо бажаєш,
Хрест і квіти, всякі мережки,
Лиш в житті, щоб не зійшла ти
На легкі приманливі стежки.

Я тобі бажаю, люба доню,
Щоб в душі як квітка розцвіла,
Але в серці хрест, як святість,
Крізь спокуси світу пронесла."

Намалую писанку для мами
Із хрестом в терновому вінку,
А круг нього-квіти щастя,
Квіти щастя — на дорогу нелегку.

Юні одумівці Тарас і Оксана Родак вітають протопресвітера о. д-ра Петра Самця з нагоди його 85-ліття.

1978 р.

ВЕСНА ІДЕ

Весна уже, весна іде.
Весну вітаймо, діти.
Весна пісні нам принесе,
Вінки чудові, квіти.

Ставаймо хутко парами,
Веселії малята,
Та підемо ми радісно
Весну—красну стрічати.

Як сонечко на небі тім,
По колу вирушаймо,
Пісні дзвінкоголосі
Про весноньку співаймо.

Тепер отак рівнесенько
Простягнемось рядочком:
Покажемо, як журавлі
Летять до нас шнурочком.

Весна уже, весна іде.
Весну вітаймо, діти.
Вона до нас за рученьку
Веде тепленьке літо.

М. Білокур

МУЗИЧНИЙ ФЕСТИВАЛЬ

В суботу, 3-го лютого ц.р., в приміщенні Інституту св. Володимира в Торонто, члени ансамблю бандуристів ім. Г. Хоткевича взяли участь у восьмому музичному фестивалі. (Читайте допис в "Молодій Україні", ч. 276). Друкуємо імена і прізвища учасників, назву виконаних творів, оцінки та заваги члена жюри — д-ра Богдана Кушніра.

Сольо на бандурі:

Марія Крітюк

Молодичка — Кобзарський танок (73%)

...початок поправно виконано, але загальна підготовка вимагає більше праці

Микола Бучинський

Музичний момент і Львівські фрагменти — Г. Китастого (83%)

...музикально виконано, хвилювання треба перебороти, деякі пропущення вміло закрито для збереження цілості твору

Василь Корець

Мавка — О. Білаша (90%)

...виконання точне, добре підготовлене, музикальне

Дует:

Таня Юхименко і Оксана Родак

Танок — Нар. і Гомін степів — Г. Китастого (83%)

...виконання точне і музикальне, артикуляція і нюанси в загальному вдалі

(Закінчення на слідуючій сторінці)

СТАВАЙТЕ УДІЛОВЦЯМИ ОДУМІВСЬКОЇ ОСЕЛІ “УКРАЇНА”

ОСЕЛЯ ЗНАХОДИТЬСЯ В МІСТЕЧКУ ДОРЧЕСТЕР, ОНТ., БІЛЯ МІСТА ЛОНДОН
1/4 МИЛІ ВІД СІТИ ЛІМІТ.

Це — 110 акрів прекрасно розташованої фарми

ЗА ІНФОРМАЦІЯМИ ПРОСИМО ЗВЕРТАТИСЯ ДО ПРЕДСТАВНИКІВ ОСЕЛІ:

Лондон: Б. Яремченко	519-681-7468	Бафало: П. Маковський	716-992-9825
Торонто: І. Данильченко	416-274-2249	" І. Доценко	716-877-3746
" В. Тимошенко	416-742-3385	Міннеаполіс-Ст. Пол:	
Ошава: Ю. Лисик	416-728-2256	Д-р А. Лисий	612-377-4031
" Г. Неліпа	416-533-5135	" О. Гуща	612-227-5859
Гамільтон: М. Ситник	416-527-6327	Гошен-Елкгарт: А. Луценко	219-264-2684
Ст. Кетерінс: С. Захарчинський	416-527-6327	" В. Швець	219-262-1397
" А. Озимчак	416-562-7232	Саут Бавнд-Брук: О. Шевченко	201-725-5322
Монреаль: А. Білоцерківський	514-366-1775	Сомерсет: І. Павленко	201-548-7903
Детройт: І. Петруша	313-689-1159	Клівленд: В. Пономаренко	216-661-3773
" М. Смік	313-273-7726	" Л. Середа	
Чікаго: О. Коновал	312-259-9207		
" П. Коновал	312-259-9076		

або пишіть на адресу:

“UKRAINA” VACATION RESORT INC.

P. O. BOX 4432

LONDON, ONTARIO CANADA, N5W 5J2

Тріо бандуристів:

Наталка Трофимович,
Дебі Сабадаш і Таня Світайло
Тече річка — Нар. і Етюд — Д. Пшеничного
(77%)

...всі ноти коректно виконані, на жаль, не завжди рівно — це понижує рівень гри

Василь Корець, Ліда Юхименко
і Варвара Антик

Гетьманський танець і Ой на горі — обр. М. Лобка (83%)

...виконання точне, але треба більше контрасту і енергії, у варіаціях не треба сповільнювати темпо, агогіка виведена добре і рівно

Марія Критюк,
Микола Бучинський
і Людмила Шанта

Музичний момент — П. Гончаренка (85%)
...добре і рівне ансамблювання, можна пробувати швидше темпо

Дівочий хор у супроводі бандур виконав пісню "Смерічки-Марічки" А. Кос-Анатольського.

...добре ансамблювання, інтонація чиста (80%).

Учасники отримали золоті грамоти (М. Критюк і тріо початківців — срібну) і були запрошенні повторити свої пісні на концерті шкільних хорів (В. Корець і дует О. Родак і Т. Юхименко) і виступили на фінальному концерті (М. Бучинський і тріо у складі М. Критюк, М. Бучинського і Л. Шанти). У музичному фестивалі також грали члени ансамблю бандуристів при церкві св. Дмитра, під керівництвом Петра Бориса.

B. P.

БАТЬКИ!

МАТЕРИ!

Чи Ви вписали своїх дітей до ОДУМ-у?

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1.

LONDON, ONTARIO

(Pre-mix concrete)

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Платить за плянки **7-8½ %** різні щаднич.
- Дає малі і великі особисті моргеджові позички, в міру можливостей
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$ 2.000 на позички до \$10.000 після вимог КЮМІС
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду даром
- Дає різні фінансові поради
- Дає пашпортові гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугу
- Дає добре кредитові звіти
- 27 років на службі Рідного Народу
- Вступайте в члени і щадіть ще ніж Вам треба позички, малої чи великої
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.

406 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5T 2S6
Tel.: 363-3994

BRANCH OFFICE:

2258 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1N9
Tel. 763-5575

ГУМОР

Чоловік продає собаку й хвалить:

— Такий добрий собака, носом чує злодія й зразу кидається на нього.

— А чому ж ви його продаєте?

— Та почав уже зуби шкірити й на мене.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

Комітет Полтавського Вечора, Клівленд, Огайо, США	\$120.00
Мороз Микола, Торонто, Онт., Канада	15.00
Флореско Галина, Коннот, Огайо, США	10.00
Швець Василь, Елкгарт, Індіана, США	5.00
Шанда Петро, Іслінгтон, Онт., Канада	2.50
Передерій Іван, Монреал, Квебек, Канада	2.50
Турянський Мирослав, Чікаго, Ілл., США	2.50
Лень Григорій, Арлінгтон Гейтс, Ілл., США	2.50
Руденко Іван, Еванстон, Ілл., США	2.50
Підкова Степан, Нью Гейвен, Кон. США	2.50
Одарченко Петро, Такома Парк, Мд., США	2.50

НОВИХ ПЕРЕДПЛАТИНИКІВ ПРИЄДНАЛИ:

Луценко Анатолій, Елкгарт, Індіана, США	1
Пошиваник Олексій, Чікаго, Ілл., США	1
Жертводавцям і прихильникам "М. У." щира подяка!	
Red. i Adm. "M. U."	

Внук до діда нічного сторожа:

— Чи вам, дідусю, не страшно вночі сторожувати?

— Та трохи страшно, поки ще не засну.

**

Кум до кума:

— От у мене клята жінка, просто не дає дихати.

— У мене гірша. Як тільки на поріг, а вона: "ану дихни".

**

Ледачий чоловік до жінки:

— От стомився я цієї ночі. Всю ніч снилося, що я косою сіно косив. Мабуть, доведеться тепер увесь день відпочивати.

**

Лікар до пацієнта:

— Чи ви п'єте?

— А маєте? Налийте...

ROCHESTER FURNITURE CO. LTD.

ТРИ ВЕЛИКІ КРАМНИЦІ

Великий вибір хатніх меблів: віталень, спалень, ідаленъ, холодильники, пральні машини, електричні і газові печі, телевізори, радіо.

TORONTO CENTRAL

423 College St. W. - Tel. 364-1434

TORONTO WEST

1121 Dundas St. W. - Tel. 535-1188

MISSISSAUGA

2150 Dundas St. E. - Tel. 276-4390

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street West

Toronto 9, Ontario

Tel.: 762-8751

В нас можна набути книжки, українські часописи та журнали, пластинки, друкарські машинки, різьбу та кераміку, полотна, нитки і вишивки.

Маємо великий вибір дарунків на різні окazii.

Просимо ласкаво нас відвідати!

Хлопець до чоловіка, що везе на возі мішки зі збіжжям:

— Дядьку, он у вас збіжжя сипеться, мабуть мішок розв'язався.

— Отож бач, жінка так зав'язала. Й вже тричі перев'язував, а він усе розв'язується.

**

У тюрмі арештант до сусіда по ліжку:

— От були часи, коли ми з жінкою на пляжі веселилися: бігали, перекидалися, закопували одне одного в біленський пісочок...

Потім по деякій надумі.

— Коли вийду на волю, неодмінно поїду на те місце й відкопаю її...

Ціна 75 центів
в США і Канаді

If not delivered please return to:

МОЛОДА УКРАЇНА
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

Concrete Forming London Ltd.

LONDON, ONTARIO

(Foundations and floors.)

УКРАЇНСЬКА ФІРМА
ОПАЛОВОЮ ОЛИВИ

ALASKA Fuel Ltd.

2438 ST. CLAIR AVE. W.
TORONTO, ONT.
M6N 1I2

24-годинна скора і солідна
обслуга!

Чищення і направа форнесів
безплатна.

Телефонуйте вдень і вночі!

Тел.: 231-2281
231-2282

Обслуга гарантована!

Е. ДУМИН

пропонує

ВЕЛИКИЙ ВИБІР
чоловічих, студентських
і хлоп'ячих костюмів

як також різних фасонів
і кольорів
СОРОЧКИ.

550 QUEEN STREET WEST

Toronto, Ontario

Tel.: 364-4726

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

“САМОПОМОЧ”

2351 West Chicago Ave., Chicago, Illinois 60622, USA. — Tel. HU 9-0520

- Кожна Ваша позика в "Самопомочі" коштує дешевше
- Оплачуємо кошти асекурацій за:
 1. Кожне ощадностеве конто до висоти 40 тисяч дол., з яких кожне забезпечене Федеральною Агенцією.
 2. Кожну позику (крім моргеджів) у висоті до 10 тисяч доларів
 3. Додаткове життєве забезпечення кожного щадника до 70 року життя до висоти 2 тисяч дол.
- Даємо Студентські Позики, за які проценти платить держава
- Видаємо грошеві перекази та подорожні чеки
- Приймаємо оплати за газ, електрику, воду й телефон
- Платимо 5½ % дивіденди за Ваші ощадності квартально
- В новому приміщенні заїнсталювані для Вас огнетривалі скриньки.
- Відкритий кредит на всі Ваші потреби до висоти 2.500 доларів видається на один Ваш підпис, без ручителів.